

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput IV. Deus illam constituit suam promulgatricem in utilitatem
animarum, confertque ipsi lumen ad has cognoscendas, & vim ad easdem
emolliendas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

cap. 66. v. 12. nomine Dei promisit Fidelibus delicias amoris, quibus eos esset tractaturus. Laudetur in æternum infinita bonitas magni Dei nostri & Domini, quod, licet tanta pollicitatio, intellecta in sensu spiritali, sufficeret ad resolvendam nostram duritiem, & incendendum vel frigidissimum pectus amore tam suavis Patris, nihilominus Eiusdem Majestas velit, ut interdum eo modo, quo fieri potest, experientiâ edoceamur illam impleri ad literam. Has Divini amoris teneritudines minus credunt, qui se magis literarum dedunt, quàm orationis exercitio, majorem habentes curam doctrina, quàm sanctitatis. Idcirco Sancta Teresa de Jesu dixit, illos, qui non inducuntur ad credendam Dei (qui per essentiam est amor sui ipsius communicativus) teneritudinem in agendo cum purissimis ani-

malibus, posse bene esse certos, se nunquam perventuros, ut illam experiantur. Debetis doctis, sicut est iusta, ita quoque esse efficere magni doloris causa, quando vident Deum, ipsi se non disponentibus ad percipiendâ beneficia, quibus instructi possent agere infinita eximiorum operum, & heroicarum in mundo conversionum, communiter eo reatâ, ut quasi ad laxanda desiderio sui communicandi, & impetuosâ eluvioni suâ immensa liberalitatis, frena, quarat cor simplex conjugum anicula. Multa hac de re scripsit Sancta Teresa. Ingressitur Divina Majestas, quâ potest quia nequit, quâ vellet, nolens permissas rebellis humani arbitrij libertati leges cœlâre. Prosequamur nostram historiam.

CAPUT IV.

Deus illam constituit suam promulgatricem in utilitatem animarum, confertq; ipsi lumen ad has agnoscendas, & vim ad easdem emolliendas.

Quandoquidem charitas huius Virginis erga proximos tam erat ardens, & ipsa suis precibus (quod fuit talentum ei à Deo datum, conveniens vitæ ipsius solitaria, & naturali verecundiâ, ut ipsi prodesset) tam multa in illis efficiebat, dignatus est eidem Deus, per admirandas aliquot visiones manifestare finem, ad quem ab eo fuerit electa. Legatur, quod Sancta Teresa hac de re Venerabili Marina dixit, fuitque in prima huius historie parte relatum, dum illi explicaret diversitatem naturarum, quas utrique Deus dederat diversis aptas ministerijs, ad quæ ab ipso vocabantur: & quomodo illi obtigerit animus invincibilis, atque cor virile ad prodeundum in publicum; Venerabili verò Marina sufficeret natura meticulosa, & muliebris verecundiâ: quanquam enim ejus opera pariter essent heroica, fuisse tamen ab ipsa executioni mandanda, in abdita sua domus solitudine, per orationem, & familiarem ac privatam cum suis proximis conversationem. Dignatus est porro, ut dixi, Deus huic Virgini, per mira quæ-

dam symbola manifestare, ut ipsam in hoc proposito magis animaret, quàm excellenter suo prodesset proximis, orando pro ijs & parando, dum vel maxime solitaria in suo delitesceret angulo. Priores duo eventus, quos hic notaram, videntur, juxta computam chartarum, non fuisse multum tempore distantes à precedentiibus. Sic verò ait.

• Considerabam extraordinarias vias, quibus me Deus dignatur ducere, quando derepente in corde, cum incredibili vehementia, varij ebulliverunt affectus, quos mea anima exprimebat, interme durantiibus exclamans, iterando: Ah, mi Domine! ah, mi Domine! Et quamvis mihi Divina Majestas, pro infinita sua bonitate, responderet, ajens: Quid vis, Amice, quid vis? non cessabam tamen dicere: Ah, mi Domine! donec tandem mihi penitus fui erepta. Tum se mihi spectandam exhibuit immensa quædam Majestas, & infinitum, adeo ut mea anima velut annita timeret, atque quodammodo contremisceret. Dominus autem mihi dicit

Quid times, Anima? Ego sum tuus Deus & Dominus, cur times? veni mecum. Ego summo opere metuebam, penitusque animo concidebam. Dominus verò mihi denud cum ineffabili gravitate & autoritate dixit: Veni huc, Anima, noli timere, accede ad me. Subito fui à Sanctis quibusdam Angelis, admirabiliter me adducen- tibus, prostrata coram ea Divina Majesta- te. Surge Anima, dixit Dominus, & ob- serva, quid tibi dicam, velimque manda- re. En cum his Sanctis Angelis, meo no- mine, te conferes ad quatuor mundi par- tes, & in earum singulis promulgabis, quod tibi à me dicitur. Noli autem timere, aut hoc munus detrectare: ego enim tibi meâ gratiâ & potentiâ adero. Quod à te pro- mulgari ac dici debet, est istud: Animæ pretioso Je su Christi Domini nostri sang- vine redemptæ, attendite & videte, quàm misericors & svis sit magnus De- us noster ac Dominus, & quomodo mise- ricordia ipsius transeat à progenie in pro- genes ad timentes eum: egit fortiter, at- que potentiâ suâ deposuit superbos de se- de, & exaltavit humiles. Magnus hic Do- minus est supremus & justus Judex, punit operantes iniquitatem, quemadmodum fecit mittens ignem de cælo in quinque illas civitates, & universum mundum a- quis punivit diluvij. Implorate ipsius mi- sericordiam, ac time te ejus justitiam. Hoc te, Anima, dicere oportet ac promulga- re. Vade in pace, & cum benedictione mea: quam mihi Divina Majestas est im- pertita.

Sancti illi Angeli, me absque mora du- xerunt ad unam ex ijs quatuor partibus mundi, ubi altè inter cælum & terram ele- vata, extensis latè brachijs, cœpi cum summo affectu ac vehementia spiritûs, & ingenti atque extraordinariâ voce clama- re, & dixi ea ipsa verba, quæ à Deo jussa fueram promulgare. Vidi subito, quod omnes homines in ea mundi regione es- sent perturbati, & multa per campos, per fora, plateas ac domos agendo conventi- cula, dicerent timentes, & stupentes: quid est hoc, quod audivimus? qualis est ista vox? quid nobis intimabat? Sic se contu-

lerunt ad quendam, qui earum ditionum erat rex & gubernator, ut illi referrent au- dita, & is dispiceret atque examinaret il- lum eventum, ipsique diceret, quomo- do esset intelligendus, & quid agere debe- rent. Rex illos magna cum attentione au- divit, & afflictus ac turbatus ijs dixit, ut convenirent in locis consuetis, ibique cum magno clamore & vehementia rogarent magnum Deum, ut ipsos illuminaret, ac edoceret, quid illis clamore ejus vocis, quam audiverant, intimare voluerit, & mandare. Deinde me Angeli duxerunt ad aliam partem, ubi idem promulgavi, quod in præcedente, atque promulgatio idem in omnibus illis effecit hominibus & oppidis, quod nunc retuli de prioribus. Tum fui ducta ad tertiam partem mundi, & in ea evenerunt omnia, prout in reli- quis duabus. Quando me Sancti Angeli voluerunt ducere ad quartam hujus ma- gni mundi partem, ut admirabilem istam peragerem promulgationem, mea anima vehementem sentiebat difficultatem, & existimabat sibi esse impossibile id exequi, atque videbatur mihi eo tempore natura deficere, & penitus disperire. Verùm An- geli me confortabant, & conabantur ani- mare, urgentes me, ut ibi quoque fac- rem, quod in cæteris partibus. Tandem feci, quod jussa fueram, peregi meam pro- mulgationem eodem affectu, eodemque ardore, ac tribus prioribus vicibus: sed ef- fectus fuit longè alius, siquidem promul- gatio in hac mundi regione fuit ab omni- bus hominibus neglecta, eò quod ipsam parvi facerent. Nonnulli dicebant, fuisse aliquid aëreum, & eos, qui referebant, se illam tam distinctam & sonoram vocem audivisse, homines esse phantasticos, & cordibus præditos muliebribus: se quoq; nonnihil de ea voce percepisse, sed non applicuisse illi animum, neque à se æsti- matam fuisse. Hunc in modum remanse- runt quasi attoniti, nolentes audita intel- ligere.

Postea me ij Domini Angeli statim sus- ceperunt in suas manus, & aliquantùm confortaverunt, quia dubio procul debi- le corpusculum, atque destituta viribus

natura, videbatur non posse alioquin vivere. Taliter sum ab ipsis perducta ad Divinam Majestatem, & Dominus me quàm amantissimè ac benevolentissimè excepit, dicendo mihi: Veni huc, Anima, quiesce in me, univérque me secum arctissimè. Ibi fui perdita, & submersa in eo immenso mari Divini Esse. Sic aliquo tempore eram constituta, nescio quamdiu: ac deinde me Deus sensim sinè sensu, & admirabiliter dimisit, atque collocavit in meo angello, manens tamen aliunde apud me, si ità dici potest. Quando ex hoc raptu redivi, summè debilem me sensi & languentem, sed non absque magno meæ animæ solatio ac stupore, ob talia opera, & misericordias magni Dei nostri ac Domini, qui sit benedictus in æternum. Amen.

Animadvertendum est, verba hujus miræ promulgationis omnia esse sumpta ex diversis sacri textus locis. Colligere verò est, Venerabilem Marinam, prout alias solebat, operatam in hac visione fuisse, tam corpore, quam animâ. Quenam sit postrema ista pars mundi, ubi divinum mandatum excitavit quidem admirationem, propter veritatem doctrinæ, & nihilominus occasionem præbuit, ut somnii & vana imaginationis loco haberetur, quantum attinet ad timorem, ac emendationem vitæ, per me iudicet pius Lector. Qualem Deus ex his famula suæ promulgationibus percepit fructum, qualiterque occulta contulerit multis auxilia, id quod illi in publica ista promulgatione significavit, solus ipse scire potest, à quo hac facta sunt. Certum, atque indubitatum est, non exiguam dictis verbis vim inesse, ad permovendos eos, qui eandem promulgationem legerint. In scripto sequenti exprimit Virgo diem & mensem suæ visionis, atque sic ait.

Die Dominicâ, septimâ Julij, mihi multum gravibus afflictæ doloribus Deus dixit: Veni mecum, Anima, & quiesces modicum. Fui subito rapta ad cœlestem Jerosolymam, & acsi superior pars meæ animæ foret aliquid penitus à me distinctum, talem mihi eam Divina Majestas, in ipsius constitutam præsentia, ostendit in quadam immensa altitudine. Licet verò mihi

hæc gratia sæpe fiat, tum tamen distinctius considerabam id, quod mihi ostendebatur, quomodo nempe ea pars animæ meæ occupetur, dum ibi videt, quod per Divinam bonitatem experitur, continuè in Dei præsentia perfructuendo, continuè illi tenus recedat. Observavi, quod, præter attentionem quâ illic adest, interdum volitaret, quasi anhelando, magisq; ad summum illud bonum appropinquando. Intellexi, illo volatu, & ijs motibus spiritibus significari affectus, quos Deus excitare consuevit, & ferventes amoris erga ipsum actus, qui eliciuntur ab anima. His porro notitijs occupata, quasi mihi quadam panderetur porta, ad videnda alia secretiora, & interiora mysteria infiniti thesauri Divini, conspexi Solem immense claritatis, qui suo fulgore penetravit & collustravit meam faciem, omnesq; meos sensus, & meas potentias, virtute & viâ ad efficaciam atque attractivâ pervasit, ut me ad sese perduxerit, donec me secum uniret, intimèque conjungeret. Cognovi, Solem illum esse ipsummet Deum: & sicut mihi alias in huiusmodi occasionibus, ex mera suæ bonitate, est dignatus aliquid manifestare de eo, quod est in semetipso, deque suorum magnitudine attributorum, ita me nunc specialius voluit edocere, qualiter se habeat erga creaturas.

Audiebat mea anima & contemplantur, quæ ei ab ipsius Deo dicebantur, & ostendebantur; atque animadverti, quod Dominus sedens pendulam haberet in manu super genua auream claviculam, cuius, licet quoad cætera omnia speciem clavis referret, extremitas tamen erat re-cutissima cuspis. Tum Divina Majestas mihi dixit: Anima, volo tibi gratificari, dare tibi videlicet istam clavem, ut tuis verbis penetres arcana cordium proximorum tuorum, utque illos, ubi proportionatam ipsis dederò dispositionem, pervideas ad ea, quæ illis meum concernentia honorem vuleris pervadere, juxta locum, & cognitionem, quam tibi concesseram. Unde specialem deinceps habebis potestatem & vim, ut hæc in cordibus hominum efficias. Dum mihi Dominus daret

vellet clavim, vehementer sum reluctata, agnoscens me esse indignam tanto dono, & dixi illi: Mi Domine, si tibi placet, da ipsam meo Domino Angelo, à quo melius conservabitur. Verùm Divinæ Majestati placuit, ut maneret intra me: ac proinde spiritualissimè, & decentissimè accedens, illam inseruit meo pectore, cum aliquo naturæ dolore: & quando clavis mihi admovebatur, observavi in acuta ejusdem cuspidè stellam. Mea anima fuit velut proripus à se ipsa abalienata, & acsi tam multum sustinere non posset, dixit: Vale, mi Domine, ego enim abeo, cum id perfere nequeam. Ipsius verò Majestas mihi cum amabilissima benignitate respondit: Habes me comitem, Anima, atque manes in me. Post aliquod temporis spatium me reperi in meo angulo quàm debillimam. Dominus mihi explicuit, cuspidè clavis significari efficaciam, quam essent habitura mea verba, ad permovenda corda, accedente lumine, quod ejusdem Majestatis ipsis esset datura, significato per stellam, atque de his effectibus mihi alia est locutus. Omnia sum non aliter experta, ex ipsius misericordia, qui per tam vile instrumentum aliqua, suum honorem concernentia, operatur. Ipse benedicatur ab omnibus suis creaturis. Amen.

Aliud æquè mirabile, sed longè universalius, in proximorum ipsius commodum, huic Virgini Deus contulit donum, decimâ nonâ Octobris, anno sexcentesimo trigésimo, quod sic recenset.

Die Sabbathi, decimâ nonâ hujus, vidi quendam S. Angelum, qui in manibus ferebat crucem. Is, postquam me salutavit, dixit, se pretiosum illud donum adferre nomine Dei, mihi ab ipso missum. Crux longitudine æquabat spithamam, & plena erat loculamentis, qualia habere solent cruces, in quibus asservantur sacræ reliquiae: materia ejusdem fuit aurum obryzum, & admirandi splendoris. Quanquam verò id aliquoties dixerim, hîc tamen repetere volo, quòd, dum in his visionibus nomino Solem, lapides pretiosos, & alia hujusmodi, non sint similia ijs, quæ hîc in terra videmus: sed mea ruditas non inve-

nit alia verba, quibus se possit explicare. Multò amplius illa ab his differunt, quàm perfectè vivens à malè picta imagine; longèque magis, quàm si deformem & infulsam rusticam, villosâ & fædè maculatâ indutam veste, comparemus formosissimæ ac discretissimæ, & splendidissimè nitidissimæq; ornatæ Reginæ. Nihilominus adhuc anima deprehendit, pulchra illa & pretiosa, quæ hîc videntur, multò magis distare ab ijs, quæ in his supernaturalibus visionibus representantur. Intellexi, loculamentis illius S. Crucis significari abundantiam sanguinis, ac divinitatem divinatorum donorum, quæ animabus prove-niunt ex merito & virtute sanguinis Jesu Christi Domini nostri, qui pro nobis effusus fuit in cruce. S. Angelus mihi dixit, eundem Dominum velle per illud pretiosum donum applicare meæ animæ celestes crucis effectus sublimiore modo, quàm aliàs. Auditis his verbis surrexi, & prostravi me coram S. Angelo. Ipse verò: Noli, aje-bat, id facere; quod enim nunc Dominus vult, est, ut suscipias hoc donum, & offeras pro necessitatibus mundi, teque con-feras ad conspectum Divinæ Majestatis. Erexì me denuò, & cum illam S. Crucem amplecterer, sensi in mea anima mirabiles effectus amoris, luminis, & jucundissimæ suavitatis, quæ suavitas non erat, qualis exundante spiritu solet derivari in poten-tias exteriores; sed quædam dulcedo, quæ, cum sit major, tota remanet in intimo & secretissimo animæ recessu.

Mei Domini Angeli, me subito, con-svetâ sibi celeritate ac decentiâ elevave-runt, duxeruntque ad illam immensam al-titudinem, ubi manet superior pars meæ animæ: constituerunt me coram illa sum-ma Majestate, à qua fui cum magnis amo-ris indicijis excepta. Derepente sum passâ ecstasim, occupata somno quodam spiri-tuali, communicante se mihi quietissimè ac delicatissimè Domino, & ex eo exper-gefacta obtuli Deo, in cujus versabar præ-sentia, illud pretiosissimum donum, quod mihi ab ipso fuerat datum, unâ cum omni-bus vitæ, & mortis Jesu Christi Domini nostri meritis. Hanc oblationem peregi sum-

summo meæ animæ affectu. Subitò in-
cepi audire strepitum tanquam vehemen-
tis alicujus tempestatis, quâ durante cade-
bat quasi ex alio superiore cœlo, in magna
copia, super me, atque ad solum cœli, in
quo eram, densa grando, cujus tantus erat
impetus & abundantia, ut omnia fuerint
pretiosissimâ illâ pluvîâ quàm celerrimè
repleta. Nequit explicari verbis voluptas
& consolatio, quâ suavissimus illius tem-
pestatis strepitus, & grandinis pulchritu-
do, replebat animæ auditû & visum. Gran-
do partim erat major, partim minor, &
alia hujus, alia alterius coloris, omnem re-
ferens varietatem, quam hic observamus
in coloribus, cum eo tamen, quoad venu-
statem & perfectionē, discrimine, de quo
dixi initio, ut satis clarè intelligeretur, uni-
cum hujus grandinis granum majoris in-
comparabiliter esse pretij, quàm universa
simul, quæ reperiuntur in terra.

Advenērunt continuò multi Angeli,
qui jussu Dei, cum ingenti gaudio, & con-
cinendo divinas laudes colligebant illum
sacrum thesaurum, quo onustos Deus mi-
sit in diversas mundi regiones, ad provin-
cias Christianorum, hæreticorum, & gen-
tilium: atque in omnibus his terris vidi
nonnullos, per Dei bonitatem & miseri-
cordiam, quam suis exhibet creaturis, fuisse
reptos ejus beneficij capaces. Præsertim
verò vidi, magnam obtigisse partem
Catholicis, qui inter infideles vitam agen-
do multa patiuntur, ut conservent fidem,
& præcepta divina observent. Sancti ij
ablegati citissimè redierunt summo af-

fluentes gaudio, propter impletum à se
Dei mandatum, & collatum hominibus il-
lud beneficium. Ego considerabam, cum
mihi nihil daretur, atque optabam ut de
mihi pars quæpiam tribueretur, quod ipse
humiliter exposui Domino, cujus eram po-
dibus advoluta. Divina Majestas annuit
meæ petitioni, jussitque mihi partem dari.
Præcinxerunt me quantocumque linteis, & in
hoc iniecerunt grandem copiam earum
gemmarum, ut illas ijs distribuerem perso-
nis, quibus ipsas ex inspiratione, ac dire-
ctione divini luminis judicarem conve-
nire. Cum isto thesauro benevolè & aman-
ter dimissa à Domino, uti alias, sum à meo
Dominis Angelis reducta ad meum an-
gulum, ubi meus S. Angelus Custos ita-
tim abstulit meum linteum cum omni the-
sauro, qui in eo erat, & servavit ipsum suo
tempore usui futurum. Hâc visione fini-
tâ, cum desiderarem scire, quid significa-
ret, edocta fui à Domino, quod Divina
Majestas intuitu suæ misericordiæ, & ob
amorem, quo prosequitur Jesum Christum
suum Filium, & Dominum nostrum, atque
etiam respiciens affectum, quo illi obtu-
ram merita hujus Domini, & virtutem
ipsius passionis ac mortis, pro hominum
salute, & remedio tam spiritualium, quàm
corporalium necessitatum, in quibus ve-
santur, ostentaverit illam pluviam divi-
norum donorum & beneficiorum, ut homi-
nes ea acciperent à Sanctis suis Angelis.
Ipse propter omnia opera sua sit be-
nedictus. Amen.

-(H)-

CAPUT V.

Alij diversi eventus, ex quibus patet, quàm fidelem
hæc Virgo suorum egerit proximorum advocatam, quàmque
tenere senserit, dum ij punirentur.

Omnes hoc loco recensendi e-
ventus spectant ad annum
sexcentiesimum vigesimum
sextum, quos eo ipso ordine
connecto, quo per hujus an-
ni decursum acciderunt. In
quibusdam eorum apparebit sollicitudo & fer-
vor, quo Venerabilis Marina agebat
DEO suorum causam proximorum: in alijs
afflictio ac dolor, quo agebatur, dum illi
obtinebat ijs veniam; in omnibus autem
cuius advocata, quod illi à Deo voluerat
injunctum, ad succurrendam communi
necessitatibus.

Quodam